

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Գ Ե Յ Ս Ե Ս Ա Ն Ն Ի

Գիւշերն իր մէջ էր սուգած զանգուածն ամբողջ Տանարին:
Այն ձորէն՝ ուր Մարգարէ-Արբան ըմպեց, քիչ մ'անդին,
Լեռան վրայ՝ ուր կողերն լի էին ցախով եւ խինով,
Սեւ ձիթենեաց սակ պառկած էն Տառնումէկն անվրդով:
Կը քնանային մինչ անոնք, խնջ՝ հոգերով դառնանեմ,
Գեղմարդկային հառաչանք մը միջավայրը խռովեց.
Ապրողներուն մէջէն ո՛չ մէկ մարդ սակայն լըսեց զայն.
Ու արիւնէ արցունքներն կը ցօղէին խոտին վրան,
Ինչպէս այն հին հրաւերներու անհետացած օրերուն
Ուր մեռելոց սակաւին կըրնար շարժիլ համբ անիւնն:
Ու չը կըրնար պիտի մարդը ունկընդդէմ անսարսու
Միջոցին մէջ արձակուած անյուսութեան նիշն այն սուր.
Քանզի անհուն անձկութեան մ'հառաչանքն էր ան. նոյն ինքն
Աստուած էր կը քրքրէր ոգեւարին իր քրքրինն:

Զայն դո՛ւք միայն լըսեցէք, դուք, երկնառաք հեռեսակներ,
Աչքերնիդ, վառ՝ արցունքով, գոր չէին ցայն վայր նանչցեր,
Ամոհելու համար գէթ անոր վըսեմ հեւքն ու հեծ.
Կը սըսկէին իրենց սուրբ գութը՝ Զոնին վըրայ մեծ,
Գեթսեմանի, որ ծաղկիս պիտի փառնով, օր մ'անեղծ,
Դո՛ւն ալ կոծէին Աստուծոյդ կը սարսուալիր սիրայեղծ:

Իր անկարան լողիկին մէկ ծայրին մէջ փաթըրած,
Կը շարժկոծի՝ կը հեծէ ան հակասով փոշեմած:
Մազերն երկայն, ցիրուցանք,—որոնց մէջ դեռ կը սոսփեն
Տըրտում քանի մը ցոլերն լուսապսակի մ'ոսկեղէն—
Կը քաշկըստոյն խառնամառն, մէջը աւագ ու սիւղ լինն:
Ան կը լըսէ իր ներսէն լալը ցեղին ջընջուելիք.
Շիջած դարերը բոլոր կը վերածնին իր աչին.
Ու, գոչելով երկընքի լուսութեան մէջէն անձկագին,
Թափուած արեան կոհակներն, փըրփրած ծովու մը հանգոյն,
Կը բարձրանան մինչ իր սիրքը՝ սրբմութեամբ տոգորուն:
Ո՛վ Կեդրոնեան պարսէզ, վա՛յր սուրբ այլ նաեւ չարաւոյք,
Ո՛վ ապաւէն վեհ, ուր տեղ Դաւիթ քափեց արատուք,
Տեսար դուն քէ արդարն ի՛նչպէս, անդոնի մասնըւած,
Պըղծութիւններն աշխարհին սոսկ իր սիրտը լըաց,
Ու մարդկային խրդիխայթի ու մեղքերու շալկած բեռն,
Գիւշերին մէջ բարձրացուց աղերսարկու իր ձեռներն.

— Զարհուրելի այս բաժակը, ա՛յս, ինձմէ՛ տա՛ր անդին,
 Գուն որ ջրիւր անըզգայ անէութեան՝ կեանքն ինքնին,
 Եւ որ կըրնաս, առանց բնաւ ուղղութենէն շեղելու,
 Յաւերժութեանն օրէնքիդ՝ քնել միշտ զարծող հըրու:
 Թո՛ղ կասարուի սակայն ո՛չ իմ կամս, այլ բուկըդ միայն:
 Աւ դուք զարմին մարդկային նախածինները համայն,
 Եւ դուք, զորս Տէրն է պահեւ ապագայի՝ մշայնապէս,
 Ամէնդ՝ օրհնեա՛լ դուք, որո՛նց համար պիտի մեռնիմ ես:

Կ'արտաբերէր մինչդեռ նա իր այս Տրէսմոնչըր անմահ,
 Սուրբ հրեշտակները, անխօս, քեւամտողներ են ահա.
 Մէջտեղերէն ծանրօրէն շարժող ծառոց նիւղերուն,
 Գիշերական հովն անցաւ ինչպէս ջրում մի վայիւն,
 Աւ երեւցաւ քաղիին սեւ պարիսպներու ոչ շատ մօտ,
 Շողֆն ու սողալն մութին մէջ, անքեր լեռան ըստրոսն,
 Հորիզոնին եզերքին, փայլակներու պէս ջրմոյն,
 Մասնութեան եւ մախանքի ասեղավառ ջահերուն:

Թրգմ. Թ. Ե. Գ.

LECONTE DE LISLE

Կ Ր Կ Ն Ե Ր Ե Ի Ո Յ Թ

Մէկու մը պէս որ բանալով դուռը տունին
 Կը կանչէ դուրս աղուոր սիրուածն իր անունով,
 Հնչուն ձայնի մը դիւքերգին սպասելով՝
 Քու հոգիիդ լըուութեան մէջ ես կը նայիմ:

Աւ կը տեսնեմ կրկներեւոյթն իմ հոգիիս
 Ուրախութեամբը զսնողի գանձ մը քախուն,
 Աւ ձեռներով դէմքդ երբոր կը ծածկես դուն,
 Շատ աւելի բիւրեղօրէն կը յայննուիս:

Աւ չեմ գիտեր, ի՞նչ է հոգիդ, շողն անցեալին,
 Թէ՛ իմ հոգիս հայելիի մը զոգաւոր
 Յուացումն է արդէն փրբուր ասեղային,

Աւ կը կարծէ վերագնել վրնիս ու խոր
 Իր կերպարանքն հաւասարիմ ամէն գիծի
 Զոր միշտ անհուն ժամանակով երազեցի...:

Ա.ԲՍԷՆ ԵՐԿԱԹ